Kávai Katalin

Kenyér és élet

PRÓZA - LXII. évfolyam, 8. szám, 2018. február 23.

Ria hajnalban jó érzéssel szívja magába ágyneműje hűvös illatát. Előző nap együtt mostak a nagyteknőben a szomszédasszonnyal. Szerencsére még a hirtelen lezúduló eső előtt megszáradtak a lepedők. Egy darabig ücsörög álmosan az ágy szélén, szemben a tükörrel. A látvány elszomorítja. Jól esne neki egy biztató ölelés, kedveskedő csók. Ria csendesen ráborul a bemélyedésre a felpolcolt nagypárnán, ahol Ábel feje pihent az éjszaka. Férje rossz szokása, hogy szinte ülve alszik, mert zavarja, hogy fektében nehezebben vesz levegőt. Vagy talán hisz a régi babonában, hogy csak a halottak fekszenek, mert kinyújtóztatják őket? Ria felkászálódik, kimegy vízért a kúthoz, pedig inkább meghalni szeretne a derékfájástól. Amióta az eszét tudja, minden reggel hideg vízben mosakszik. Felkapja a hétköznapi fakózöld ruháját, és kávét főz. Rendes kávéjuk nincs, csak cikória.